

• Martin Vopěnka •

SPÍČÍ MĚSTO

Mladá fronta

Spící město

Vyšlo také v tištěné verzi

Vyrobeno pro společnost Palmknihy - eReading

MLADÁ FRONTA

Martin Vopěnka

Spící město – e-kniha

Copyright © Mladá fronta, a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

MARTIN VOPĚNKA

Spící město

Ilustroval N I K K A R I N

Mladá fronta

Text © Martin Vopěnka, 2011, 2016, 2019

Ilustrace © Nikkarin, 2019

ISBN 978-80-204-5159-0 (tištěná kniha)

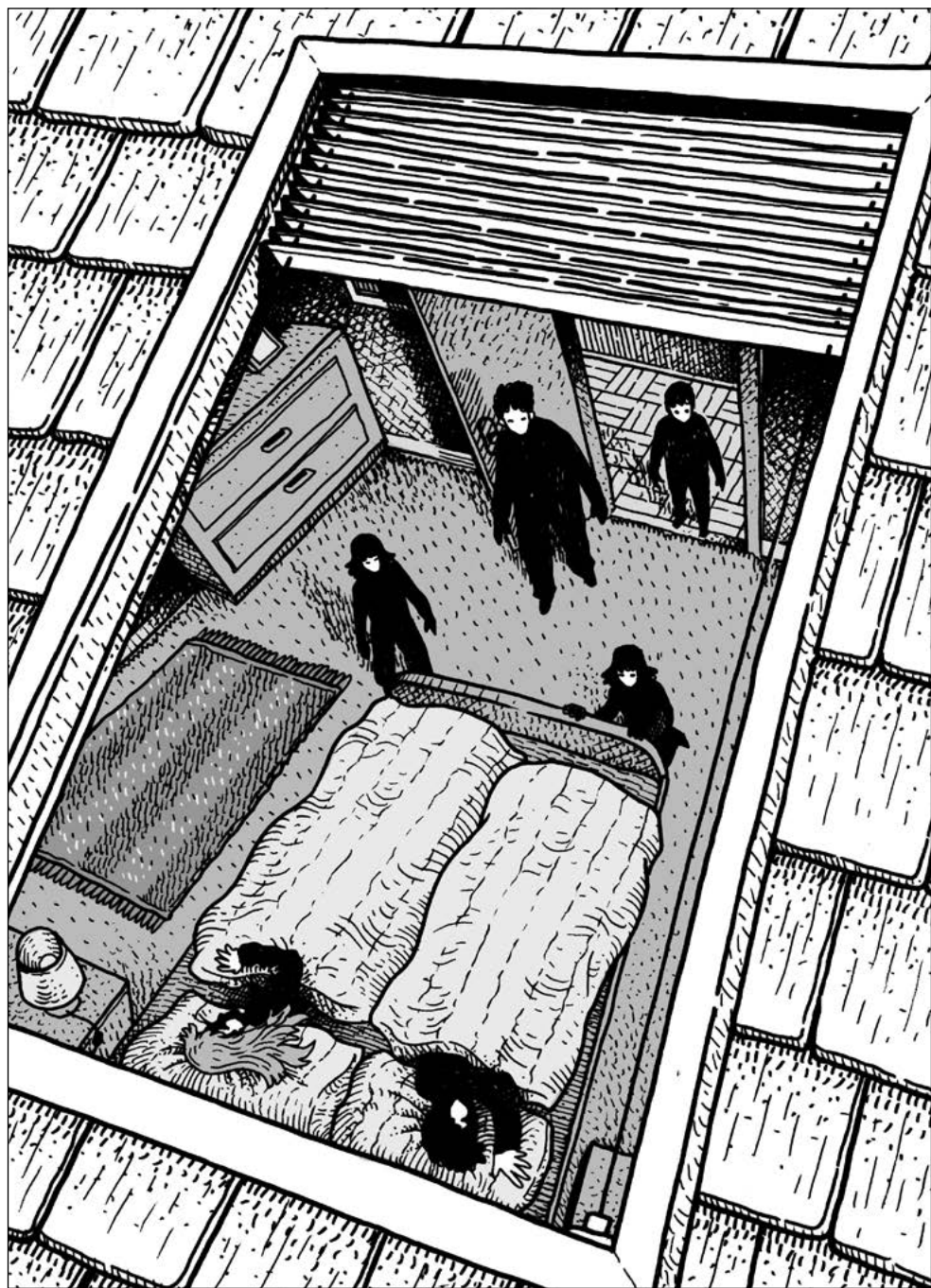
ISBN 978-80-204-5406-5 (ePub)

ISBN 978-80-204-5408-9 (Mobi)

ISBN 978-80-204-5407-2 (PDF)

ČÁST PRVNÍ

Probuzení do spánku

1.

PRVNÍ SE PROBUDIL MALÝ SAMUEL. Otevřel oči a zjistil, že oknem z ulice se už do pokoje dere spousta denního světla. Odkopl ze sebe peřinku a posadil se na posteli – dychtivě, nedočkavě. Byl tady další den.

Brácha nahoře na palandě ještě spal. Velký patnáctiletý Kryštof vyspává, jen když není škola. A protože škola bývá skoro pořád a protože Kryštof vyspává, musí dnes být jeden z těch vzácných dnů, kdy škola není – neděle nebo sobota.

Jestlipak jsou už vzhůru alespoň holky? pomyslel si Samuel. Tiše vyklouzl z pokoje a bosýma nohama šlápl na parketovou podlahu. V obývacíku bylo bohužel ticho, rodiče spali nahoře v ložnici. Oknem balkonu sem dopadaly sluneční paprsky a všechno nadějně vonělo – teď, když noc – ta hloupá noc, kdy se nedá dělat nic jiného než spát – je konečně pryč.

Samuel se pustil nahoru po točitých schodech. Našlapoval neslyšně jako myška, přestože si ve skutečnosti přál, aby omylem způsobil veliký rámus, takový, který by probudil rodiče nebo holky. Samuel nechtěl být sám.

Žádný předmět, o který by se dalo zakopnout, nebo který by se dokonce mohl zřítit po schodech, se mu však do cesty nepřípletl. Tak se alespoň hlasitě nadechl.

Rodiče však leželi nehybně na své velké posteli, kam za nimi Samuel občas v noci chodil. Byli oba schoulení do klubíčka a leželi zády k sobě. Samuel slyšel rychlejší maminčin i pomalejší tatínkův dech.

V tom něco zašramotilo za dveřmi Kristýnina pokoje, dveře se otevřely a objevila se tu Kristýna v noční košilce,

ještě rozespalá, ale dychtivá něčeho nového – tak jako on. Popadla překvapeného a šťastného Sama a vtáhla ho dovnitř. „Ahoj Samí,“ muchlala ho a objímala a smála se. To byla celá ona – jedenáctiletá Kristýnka se zlatými rovnátky, která nosila už od zimy, aby se jí narovnaly zoubky.

„Pojď, budeme si hrát na ponorku,“ spustila hned. „Tohle je ponorka a pojedeme s ní pod mořem.“ Načež se i se Samuelem vrhla na svou postel a přehodila přes oba peřinu. „Vidíš toho žraloka? Pozor! Žralok!“

Samuel nevěděl, kde má toho žraloka vidět, ale jedno mu bylo jasné: začal další báječný den.

2.

EMA SE PROBUDILA V PŮL DEVÁTÉ. Ema byla Kristýnino dvojče. Vždycky spala déle než sestra – také proto, že její pokoj byl až vzadu za Kristýniným, a Samuel se tudíž na své ranní cestě zastavoval nejprve u Kristýny.

Ema byla našťvaná, že musí spát takhle odstrčená – vzadu a sama. Občas se večer tajně přestěhovala ke Kristýnce – tak, aby to maminka nevěděla. Sestry pak spaly spolu, nebo spíš na sobě; nikdo jiný než ony by se takto vyspat nedokázal, a dokonce ani maminka nevěřila, že se jim takto může dobře spát, a nechtěla jim to dovolovat. A přitom to měly natrénované z jejího bříška.

Ema se teď v postýlce protáhla a načechrala si pod zády druhý polštář. Pohledem zkontrolovala květiny, které vždy pečlivě zalávala a které, živěné světlem ze střešních oken podkrovního pokoje, utěšeně rostly. Nejraději by ještě

chvíli zůstala ležet a snít. Z Kristýnina pokoje se však ozývaly tlumené zvuky jakési tajemné hry. Nejen že Kristýna má blíž k mamince a tatínkovi, ale ještě si se Samíkem hraje první! A ji – Emu – zase nebude chtít přibrat.

Ema vyskočila z postele tak rychle, až se jí zamotala hlava. Hned se však vzpamatovala a rázně otevřela dveře. Při všech výčtech výhod Kristýnina pokoje obvykle zapomínala na jednu podstatnou nevýhodu: Kristýnin pokoj byl mnohem menší než ten její. Tím pádem se teď Ema ocitla přímo nad vyboulenou peřinou, pod kterou se to zmítalo a chichotalo. Zaslechla tlumený Samuelův výkřik: „Velryba! Tamhle je velryba. Spolkne nás!“

„No dovol, já nejsem žádná velryba,“ zlobila se naoko Kristýnka.

Takový rámus Ema nemohla strpět. Strhla z těch dvou peřinu a nakvašeně je napomenula: „Tak hele, vám nevadí, že rodiče možná ještě spí? Musíte dělat takový rámus?“

„Ježíš, pozor, to je ta velryba,“ vycenila na ni Kristýna rovnátka a objala Sama, jako by ho chtěla chránit.

To bylo na Emu příliš. Navzdory kázání o klidu se hlasitě rozkřikla: „Co si to jako dovolujete, tohleto! V sobotu ráno!“

3.

KRYŠTOF O VÍKENDU DOSPÁVAL, co nenaspal v týdnu. Pryč byla doba, kdy vstával ze všech nejdřív. V posledních měsících se cítil pořád unavený. Tak unavený, že mu bylo zatěžko slézat po žebříku z palandy, i když už byl

vzhůru. Někdy mu bylo zatěžko dokonce i jen promluvit. A to už bylo co říct, protože dříve míval ve zvyku mluvit bez ustání – až do chvíle, kdy jeho kolísající, prohlubující se hlas naštvál rodiče a ti ho okřikli, ať mlčí.

Také dnes ráno ležel na posteli skoro bezvládný. Nic se mu nechtělo dělat. Ale všiml si, že Samuel zase nezavřel dveře, když odcházel z pokoje. Kryštof pocítil zlost. Vždyť Samovi bude už šest. Jak to, že neumí zavřít?

Jenomže rodiče se Samuela pořád zastávají. Samuel je nespravedlivě zvýhodněný.

Konečně se Kryštof přece jen sesunul po žebříku dolů. Chuť vynadat bráchovi v tom hrála významnou roli. Jinak od dnešního dne neměl žádná očekávání.

V obýváku ho přivítaly rozdováděné sestry. „Pojď si s námi hrát na ponorku! Hele, tohle všechno je moře, tady je mořský příkop a my jsme se sem potopily seshora z útesu.“

„Pojed' s námi! Pojed',“ žadonil i Sam.

„Zase jsi nezavřel dveře,“ opáčil Kryštof. „Říkal jsem ti, že máš zavírat. Potřebuju se vyspat.“

Ale Sam už neposlouchal. Dál si hrál se sestrami.

„Tak co, jedeš s námi?“ zeptala se ještě jednou Ema.

„No tak jo,“ zamumlal otráveně Kryštof a přisedl si k ostatním na gauč. Tahle hra ho nelákala. Na druhou stranu je to lepší než nic. „Já budu kapitán,“ navrhl skromně.

„Tak to ne, tady jsem kapitán já!“ vztyčila se divadelně Kristýna.

„Proč nemůžu být kapitán, když jsem nejstarší?“ ohradil se Kryštof ublíženě.

„Protože tohle je moje ponorka,“ trvala Kristýna na svém. „Ty budeš třeba... třeba dělostřelec,“ napadlo ji.

To byla do nebe volající pitomost. Kryštof nesnášel nepřesnosti. „Dělostřelec na ponorce? Prosím tě, copak na ponorce jsou děla? Jak bys chtěla střílet z děla pod vodou? Ponorka má torpéda.“

Taková nepodstatná maličkost Kristýnu nevzrušovala. „No tak budeš torpédostřelec, no!“

„Já chci být kapitán,“ žadonil umíněně a poněkud nemůžně Kryštof. „Prosím.“

Vložila se do toho Ema: „Budeš trédostřelec a basta!“

„Torpédostřelec, ne trédostřelec,“ bránil Kryštof to málo, co na něj zbylo.

„A já jsem plavčík,“ vykřikl Sam.

„Plavčíci na ponorce taky nejsou. Z ponorky nemůžeš jít plavat.“

„Ježíšmarjá,“ rozzlobily se sestry. „To je jedno!“

„Není to jedno. Pojdte se zeptat táty, že to není jedno.“

„Tatínek ještě spí,“ poklepala si Ema na čelo. „Snad bys ho kvůli tomu nechtěl budit?“

„No tak mámy, když táta ještě spí,“ trval Kryštof na svém.

„Maminka taky spí.“

Kryštof se zarazil: „Počkej, chceš říct, že naši v tomhle rámusu ještě spí? To nemyslíš vážně.“

Něco na tom bylo. Vždyť z obývacího vedl nahoru do ložnice velký průhled a všechno tam bylo slyšet. Kristýna však už měla Kryštofových námitek plné zuby: „Je sobota a rodiče se potřebují vyspat!“ rozkřikla se. „Víš, co měli přes týden práce? Pořád se o nás museli starat. Tak teď prostě spí. Jestli nám nevěříš, běž se podívat.“

4.

PRVNÍ, KOMU SE ZASTESKLO PO MAMINCE, byla Kristýnka. Hra na ponorku ji přestala bavit – zdálo se jí, že Kryštof s Emou se zmocnili jejího nápadu a pro ni už tady nezbylo místo. Pokusila se odlákat malého brášku: „Chtěl by sis se mnou hrát ve svém pokojíčku?“ Ale hloupý Sam že ne, že se mu líbí hrát na ponorku. Takový nevděk, pomyslela si Kristýnka. A to byla právě ta chvíle, kdy si vzpomněla na maminku. Jedině mamčiná blízkost, její porozumění a podpora, mohla zahojit tuhle křivdu. Být sama v blízkosti maminky, být alespoň chvíli její jedinou a vyvolenou.

Kristýna v nestřeženém okamžiku opustila hru a tiše vyšla nahoru. Jakmile se ocitla v ložnici, u postele rodičů, kteří zjevně stále ještě spali, dolehla na ni samota. Jako by nepatřila dolů k sourozencům ani sem nahoru k rodičům.

Udělala dva nesmělé kroky, svésila ramena a hlavu nachýlila dopředu. „Mami,“ řekla tlumeně. „Mami.“

Nic se nepohnulo. Rodiče zhluboka, vyrovnaně dýchali. Maminka měla pravou ruku položenou na peřině; její hladká jemná kůže se na světle leskla a krásná laskavá tvář s výrazným nosem spočívala na polštáři. „Maminko,“ zopakovala Kristýna hlasitěji. „Mami... Mami.“ Říkala to znovu a znovu, stále však jen polohlasně – nemohla sama sobě přiznat, že by snad maminku chtěla vzbudit – ne, to ne, jenom zkouší, jestli maminka opravdu spí. Maminka jistě už nespí a za chvíli ji uslyší. „Mami...“

Nic. Obvykle se v této chvíli maminka již dávno protáhla a otevřela oči. Anebo jen pokynula rukou a nadzvedla peřinu, aby Kristýnce umožnila vklouznout k sobě. Anebo se

probudil alespoň tatínek a přísně sykl: „Nevidíš, že maminka spí? Pššš!“

Nic z toho se tentokrát nestalo. A tak se Kristýna hrbila čím dál víc – jak na ni doléhal smutek a sebelítost. Připadala si opuštěná a zrazená. Pootevřeným střešním oknem sem doléhal zpěv ptáků povzbuzených včerejším deštěm, vanul sem voňavý jarní vzduch a na bělostné peřiny dopadaly teplé paprsky. Avšak Kristýnky jako by se nic z toho netýkalo. Svět se jí zúžil do jediného zoufalého pocitu opuštěnosti, vyjádřeného tlumeným slovíčkem: „Mami.“

5.

PŘED POLEDNEM DĚTI DOSTALY HLAD. Sam si vzal z ledničky jogurt a Kryštof si udělal chleba s máslem a s medem. Ema s Kristýnou (která mezitím už zapomněla na svůj smutek) si opekly tousty. Všichni teď byli veselí a šťastní. Nekonečný spánek rodičů jim začal připadat zábavný.

„To se jim ani nechce čurat?“ napadlo Sama.

„No jo, vid“, přitakala mu v žertu Ema. „Aby se nepočurali.“

„Já myslím,“ zasmála se Kristýna, „že rodiče se nepočurávají. Počurávááš se spíš ty.“

Na podobné vtípky byl Samuel velice háklivý. „Já se nepočurávám! Ty se počuráváš!“ vykřikl vztekle a začal do Kristýny bušit pěstičkami. Kristýna odstrčila židli, na které seděla, a začala s ním naoko zápasit. Nakonec ho sevřela tak, že na ni nemohl dosáhnout, a plácla ho celkem jemně přes

tvářičky. Samuel sebou mrskal v záchvatu zuřivosti. Tohle nenáviděl. Nechce být pořád nejmenší. Chce vyhrávat; být silný jako oni. Najednou mu to přišlo hrozně líto. Nakrabatil pusinku: „Ty jsi zlá.“

„Kristýno!“ vložila se do toho Ema. „Musíš mu všechno oplácet?“

„Jsi zlá,“ opakoval Samuel. „A já to na tebe řeknu.“ Sebral se a běžel ke schodům.

„Tak to řekni, klidně.“ Kristýnu to nechávalo klidnou. „Rodiče stejně spí.“

„Nespí! Oni nespí,“ rozkřičel se Sam ze všech sil – jako by právě na síle hlasu záviselo, jestli bude mít pravdu. A utíkal nahoru. Rodiče však opravdu spali – to mu došlo, jakmile je uviděl schoulené na posteli. A tak zamířil do Kristýnina pokoje a zavřel za sebou. Nechtěl přiznat, že se mýlil.

Sedl si na Kristýninu postel a trochu se uklidnil – už jen popotahoval. Jít zpátky teď nemohl – to by se mu smáli. A tak tam seděl a bylo mu smutno. Smutno z toho, že se ho nemá kdo zastat, a smutno z toho, že tady musí být sám. Mimoděk ručičkou hladil Kristýnina plyšového pejška.

Po chvíli mu to ale nedalo a pootevřel dveře. Poslouchal. Kryštof dole u stolu něco vykládal svým jednotvárným hlasem a holky ho občas přerušovaly. Několik metrů odsud spali rodiče. Samuel vyklouzl ven a přikradl se do jejich blízkosti. Mezi tatínkem a maminkou bylo místo zrovna tak pro něj. Cítil, že má na to místo právo – věděl, že tam patří. Hop, hop, a už ležel mezi nimi.

Často sem takhle přicházel v noci. Jenomže v noci ho obvykle maminka i ve spánku k sobě přivinula a přikryla peřinou. Zatímco tentokrát spala dál, jako by tu nebyl. Navíc ležela na části peřiny a Samuel se pod ni nemohl dostat.

Chvíli se o to marně pokoušel a potom se naklonil k maminčině hlavě a zašeptal jí do ouška: „Zahraješ si se mnou něco?“ A po chvíli, když maminka mlčela, upřesnil: „Zahraješ si se mnou pexeso? Maminko... Maminečko...“

Nic. Maminka se ani nepohnula. Obrátil se tedy k tatínkovi a jak se k němu Samuel nakláněl, skulil se mu na záda. „Tatínku, zahraješ si se mnou něco? Půjďme spolu na hřiště, když je tam tak hezky?“

Zase nic. Samuel začínal tušit, že bude odmítnut. Ale i tak se mu tu leželo hezky – mezi oběma rodiči. Pohodlně se rozvalil a zahleděl se do šikmého stropu, na který slunce vykreslilo žebra rolet.

Samuel začal počítat, kolik je to proužků, a asi by usnul, kdyby sem nepřišel Kryštof. „Samí,“ zašeptal, „dohodli jsme se, že uklidíme celý byt, když rodiče spí. Bude to pro ně překvapení.“

„Tak jo,“ zaradoval se Sam a vyskočil z postele – na smutek už zapomněl. „Překvapíme je. Jóó!“ Něco ho napadlo a významně ke Kryštofovi zvedl prst: „Ale nejdřív se převlíkneme – v pyžámku uklízet nemůžeme. Pyžámko je na spaní. A vyčistíme si zoubky.“

6.

DĚTI UKLIDILY ÚPLNĚ VŠECHNO. Knížky a hračky, které se celé dny válely na zemi, peřiny a polštáře, ze kterých při hře na ponorku vytvořily velikou hromadu, složily své oblečení, Samuel s Kryštofem vyluxovali, Ema

s Kristýnou umyly a utřely nádobí. Všichni pracovali o to usilovněji, čím vroucněji si přáli, aby se rodiče už probudili.

Malý Sam se hrozně těšil, jak tatínkovi a mamince předvede své srovnané hračky. Hlavně maminka se umí tak krásně divit – přitiskne ho k sobě a zahrne ho pusinkami.

Ema už viděla, jak bude pochválená za nádobí. Maminka určitě řekne: „Vy jste takové dvě moje velké pomocnice – co bych si bez vás počala?“ Vezme je kolem ramen a přitiskne je k sobě – Emu první.

Kristýna byla nejvíc pyšná na své uklizené zásuvky a na to, že se odhodlala vyhodit polovinu věcí v nich uskladněných. Kristýně se nikdy nedařilo udržet v jejích věcech pořádek. Sbírala kamínky i barevná sklíčka, sbírala hadříky i nefungující mobily a lahvičky od máminých parfémů a krabičky od všeho možného. A teď si představovala, jak maminka už ve dveřích vyvalí oči a řekne vážným hlasem: „Neuvěřitelné. Tak to už jsi asi velká, moje úžasná Kristýnko.“ A dokonce i tatínek uznale pokývá hlavou a trochu zaraženě prohodí: „Tak teď jenom aby ti to vydrželo.“

A Kryštof, který byl velký a už se s rodiči nemazlil, teď celý úklid řídil, chodil kontrolovat holky, jak jsou daleko s nádobím, a pak zase Samuela, jak uklidil jejich společný pokoj. Myslel na to, že by ho tatínek mohl pochválit, jak ho vzorně zastal – nehrál na mobilu ani na počítači, ale místo toho zorganizoval uklízení – byl to jeho nápad.

Rodiče se stále ještě neprobouzeli, i když už všechno bylo dávno uklizené, a tak děti vymýšlely čím dál nedůležitější úkoly: potřetí vyleštily skleněný stůl, podruhé skleněné tabule na dveřích a Ema začala kartáčovat spáry v dlaždicích.

Venku se mezitím rozpukl krásný jarní den. Ovocné stromy v nedalekém sadu právě kvetly a zelené městské trávníky zežloutly tisícem pampelišek. Otevřenými dveřmi na balkon sem pronikal vůněmi prosycený vzduch a spolu s ním vzdálené zvuky města – teď právě houkání sanitek nebo policejních vozů.

„Oni by se snad neprobudili, ani kdyby hořelo,“ napadlo Ema.

„To přece není normální, aby takhle dlouho spali,“ ulevila si Kristýna. „Co když nějak onemocněli?“

„Myslíš jako, že taková nemoc existuje?“ nesouhlasil Kryštof. „Takové nemoci přece nejsou. Já myslím, že to jenom dělají... To je ono,“ zaradoval se ze svého nápadu. „Už jsem na to přišel,“ vykřikl chraptivě. „Domluvili se a jenom to předstírají.“

„Myslíš?“ zaváhala Ema.

„Určitě! To pro ně musí být sranda, takhle nás pozorovat.“

„Já si teda myslím,“ vstoupil do toho rozvážně i Samuel, „já bych si myslel, že když to jenom dělají, tak že bychom mohli jít ven na hřiště.“

„Jó,“ souhlasila radostně Kristýna. „Půjdeme na hřiště.“

Ema váhala. Nechat rodiče – možná nemocné rodiče – samotné doma a odejít? Jenomže všichni sourozenci byli nápadem nadšení. „Tak jim to ale musíme napsat,“ zdůraznila Ema. „Napišeme jim, kam jsme šli.“

„Tak jo, tak jo,“ souhlasil Sam. „Napiš jim třeba, že se do večera vrátíme.“

„No, to určitě... Do večera... To by měli radost...“

Ema vzala veliký papír a napsala na něj krasopisně: „Šli jsme na hřiště. Vrátime se do tří.“ Všichni se pod to podepsali a Kristýna tam přimalovala červené srdce. Ostatním

pak ale bylo líto, že by tam měla mít srdíčko jenom ona, a přidali každý ještě jedno. „No jo, všichni se musíte opičit,“ zlobila se Kristýna.

„No a co!“ utrhla se na ni Ema. „To mě napadlo, že jim napíšeme. Ty by sis na ně ani nevzpomněla.“

Kryštof už vyběhl s míčem na chodbu a Sam hned za ním. „Tak dělejte! Pojdte,“ volali.

Sestry se rozběhly za nimi. Ema si vzala na starost klíče a Kristýna hodinky. „Počkejte na nás,“ volala Kristýna. „Není to jenom váš míč.“

7.

KDYŽ BĚŽELI DOLŮ PO SCHODECH, v prvním patře zaslechli za dveřmi usedavý pláč dítěte. Byl to dvouletý Pavlík, kterého občas vídali na chodníku před domem.

„A ježíš,“ vyslovila Ema, co si mysleli všichni. „Pavlík už zase bulí.“

Byla sobota po poledni a po jindy rušné ulici, která vedla kolem jejich domu, neprojíždělo ani jedno auto. Vyběhli menší ulicí do kopce a dorazili k tramvajovým kolejím. Na stanici nikdo nestál – ulice byla jako vymetená, všechny obchody zavřené. Po chodníku se ploužila jediná stará babička o holi.

Přešli na druhou stranu a pokračovali dál do kopce, až k nově opravenému oplocenému hřišti na košíkovou, kam je brával tatínek. Na hřišti nikdo nebyl, jen v přilehlém parčíku postávala parta velkých kluků a holek. Kouřili a o něčem vzrušeně debatovali.

Všichni čtyři sourozenci vletěli na hřiště a Kryštof rozhodl: „Já budu hrát se Samuelem proti vám.“

„To teda ne,“ ohradila se Ema.

„Se Samuelem chci hrát já.“

„Já s ním chci taky hrát, ne jenom ty,“ rozzlobila se Kristýna.

„To nejde,“ trval na svém Kryštof. „Nemůžete s ním hrát – to byste prohráli.“

„No tak bysme prohráli, co je na tom?“

Samuel, přestože byl ze všech nejmenší, navrhl řešení: „Tak já budu hrát chvíli s Kryštofem a potom se vystřídáme a budu hrát s Emou a nakonec budu hrát s Kristýnou.“

Ještě chvíli se dohadovali, ale potom to tak udělali. Kristýna si šla stoupnout do brány, za zády měla tu ošklivou partu; nelíbilo se jí, jak i ty holky mluví sprostě a kouří.

Začalo se hrát. Kristýna sledovala, jak Ema vepředu přišla o míč a Kryštof se nezadržitelně blíží a... Vtom ale zaslechla úryvek hovoru za sebou: „Ty vole, moji rodiče taky. Tak, jak si lehli... Všichni v celý zemi.“

Kristýna přestala sledovat hru. Do hlavy se jí nahrnula krev. Poslouchala: „Moje třídní je taky matka. Všichni učitelé, kromě toho týpka na počítače. Ty vole, to škola nebude.“

„Prej nebude vůbec nic,“ odpovídal kdosi. „O všechno se postará armáda.“

Kryštof právě vstřelil gól. „Teda Kristýno...“ pohoršila se Ema. „To jsi mohla chytit.“

„Gól,“ radoval se Sam. „Dali jsme gól.“

Kristýna si sedla na zem a dala se do pláče. Nevěděla, proč brečí. Vlastně vůbec nechápala, co ta slova, která zaslechla, znamenají. Věděla jen, že je to něco hrozného – hrozně vážného. A že se to týká maminky a tatínka. Věděla

(tušila), že rodiče se jen tak neprobudí. Nic už nebude jako dřív.

Sourozenci se k ní seběhli a divili se: „Co je? Co se ti stalo? No tak jsi dostala gól. To nevádí.“

Ale Kristýna dál vzlykala, hlavu v dlaních. Nedokázala ze sebe vypravit ani slovo.

„Tak Kristýno... Promiň. Kristýno,“ snažila se ji Ema utěšit.

Kristýna se kolem sebe nešťastně rozhlédla. Ne, nenacházela slova, kterými by dokázala vyjádřit, co tuší; co skoro jistě ví. „Rodiče!“ vyrazila ze sebe. „Naši rodiče! Je to špatný!“

„Co je s nimi?“ ptali se všichni. „Co je špatný?“

Ale čím víc se vyptávali, tím hůř se Kristýna cítila. „Zeptejte se tamtěch!“ ukázala za sebe k partě mladých, vyskočila a rozběhla se k domovu. Ema, Kryštof a Samuel ji překvapeně sledovali. Samuel se podívil: „Co je jí?“

To už se od party oddělila jedna dívka. Bylo jí asi sedmáct, měla černou sukni a černé havraní vlasy: „Hele, vy to ještě nevíte?“ spustila ne moc jemně. Ale byl v tom cítit trochu i soucit: „Všichni – matky i fotři – usnuli. Je to náká nemoc nebo co. Nejsou mrtví, ale každej, kdo měl někdy dítě, spí. Jestli máte někoho bezdětnýho, kdo se o vás může postarat, měli byste ho najít.“

„Postarej se o ně ty,“ houkl na ni hrubě někdo z party.

„Třeba je nakoj,“ přidal se další. „Ten malej by moh bejt tvůj.“

„Anebo ten velkej,“ přisadil si ještě někdo.

„Hele, dej si vodjezd,“ opáčila tmavovlasá dívka hrubě. Ema tuhle její hrubost nemohla pochopit, když na ně přece zároveň byla tak hodná.